

“ஆனால் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்”

[மலைப் பிரசங்கம், 1]

படிப்பதற்காக கொடுக்கப்பட்டவைகள் #8

V. இரண்டாம் பஸ்காவில் இருந்து மூன்றாம் பஸ்கா வரை (தொடர்ச்சி).

F. மலைப் பிரசங்கம்.

1. அறிமுகக் கூற்றுக்கள் (மத். 5:1, 2; லூக். 6:17-20).
2. பாக்கிய வசனங்கள்: மேசியாவின் பிரஜைகளுக்கான வாக்குத்தத்தங்கள் (மத். 5:3-12; லூக். 6:20-26).
3. மேசியாவின் பிரஜைகளினுடைய செல்வாக்கு (மற்றும் பொறுப்புகள்) (மத். 5:13-16).
4. மேசியாத்துவ பழைய ஏற்பாட்டு போதனைக்கும் - மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டு போதனை பற்றி மனிதரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாரம்பரியங்களுக்கான குள்ள உறவு (மத். 5:17-48; லூக். 6:27-30, 32-36).
5. மதரீதியான செயல்கள் காட்சிக்காக அல்ல ஆனால் இருந்ததில் இருந்தே வருவதாயிருக்க வேண்டும் (மத். 6:1-18).

அறிமுகம்

நமது முந்திய பாடம் முடிவடைகையில், இயேசு தமது மரணத்திற்குப் பின்பு தமது ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து செய்வதற்காக மனிதர்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். மேசியாத்துவ இராஜ்யத்தில் குடிமக்களிடம் எதிர்பார்க்கப்படுவது என்ன என்பது பற்றி விசாலமான உரையொன்றை கொடுத்தல் என்பதே அவர்களைத் தயாரிப்பதில் அவரது முதல் நிலைச் செயல்பாடாக இருந்தது. இதனை நாம் “மலைப் பிரசங்கம்” என்று அறிகின்றோம்.

நிபுணத்துவம் வாய்ந்த இந்த எடுத்துரைப்பைக் கேட்கும் சிலாக்கியத் தைப் பலர் பெற்றிருந்தார்கள் (மத். 5:1; 7:28; லூக். 6:17; 7:1), ஆனால் இது இயேசுவின் சீஷர்களை நோக்கி விசேஷமாய்த் திருப்பப்பட்டதாக இருந்தது (மத். 5:1, 2; லூக். 6:20). இதனை நாம், புதிதாக நியமிக்கப்

பட்டிருந்த அப்போஸ்தலர்களைப் பணிக்குப் பழக்குவிக்கும் பயிற்சி என்று நினைக்கலாம்.

இந்த உரையானது இராஜ்யத்தின் குடிமக்களாவதற்கு அவசியமான எண்ணப்போக்கைத் தொடுகிறது (மத். 5:3-6; 6:33; 7:21, 24-27 ஆகியவற்றைக் காணவும்). இருப்பினும் இது அடிப்படையில், ஏற்கனவே இயேசுவின் பின்பற்றாளராக இருப்பவர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கையாளுகிறது.

நீங்கள் இந்தப் பிரசங்கத்தைப் படிக்கின்றபோது, இயேசு யூதத்துவ யுகத்தின் கீழ், யூதமக்கள் கூட்டத்திற்கு இதை உரைத்தார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். இவ்விதமாக அவர் யூத உயர்நீதிமன்றத்தை (சனதெரீன் சங்கத்தை) (மத். 5:22), பலிபீடத்தில் பலிகளை (மத். 5:23), மற்றும் “தேவனுடைய நகரம்” என்ற வகையில் எருசலேமை குறிப்பிட்டார் (மத். 5:35). ஆயினும் இந்த வசனங்கள் இயேசுவின் புதிய ஏற்பாட்டின் பாகம் என்ற வகையில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன; எனவே நடைமுறைப் பயன்பாட்டை ஏற்படுத்துவதில், நாம் கிறிஸ்தவக் கருத்துக்களுக்குத் துறைச் சொற்களைத் தழுவு வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. (எடுத்துக்காட்டாக, “நீ பலிபீடத்தினிடத்தில் உன் காணிக்கையைச் செலுத்த வந்து” [5:23] என்பது, “நீங்கள் தேவனை ஆராதிக்க வந்து” என்ற அதே கருத்தை ஆலோசனையாகத் தெரிவிக்கிறது.)

மத்தேயு 5-7 அதிகாரங்கள், இந்தப் பிரசங்கத்தைப் பற்றி நன்கு அறியப்பட்ட பதிப்பாக உள்ளது, ஆனால் லூக்கா 6:20-49ல் ஒரு சுருக்கப் பதிப்பு காணப்படுகிறது. இவ்விரு விவரங்களிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, மத்தேயு சவிசேஷத்தில் இதற்கு 107 வசனங்கள் இருக்க, லூக்கா சவிசேஷத்தில் 30 வசனங்களே உள்ளன, மற்றும் வார்த்தையமைப்பு இங்கும் அங்கும் மாறுபட்டதாக உள்ளது. இந்தக் குறிப்பான வேறுபாடுகள் என்னைக் கவலைப்படுத்துவதில்லை. ஒரே பாடத்திற்கு, மத்தேயு ஒரு நீண்ட பதிப்பையும், லூக்கா ஒரு குறுகிய பதிப்பையும் கொடுப்பவர் களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.¹ - மற்றும் சுயாதீனமான சாட்சிகளிடத்தில் சற்றே மாறுபட்ட வார்த்தையமைப்பு என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடிய ஒன்றாகவே உள்ளது.² (மத்தேயுவும், லூக்காவும் இயேசு பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் தராமல் அவர் பேசியதன் தொகுப்புரை ஒன்றையே தருவதாகப் பலர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள்.)³

மத்தேயு சவிசேஷத்தின்படி, இயேசு போதிப்பதற்கு முன்பு, அவர் “மலையின்மீது ஏறினார்” மற்றும் “உட்கார்ந்தார்” (மத். 5:1). இதற்கு நேர் மாறாக, இயேசுவின் போதனைக்கு முன்பு “அவர் சமனான ஒரு இடத்திலே நின்றார்” (லூக். 6:17) என்று லூக்கா எழுதினார். ஆயினும் இவ்விரு விவரங்களையும் ஒப்புரவாக்குதல் என்பது சாத்தியமற்றதாக இருப்ப தில்லை. முதலில் இயேசு மலையடிவாரத்தில் ஒரு சமனான இடத்தில் நிற்கையில் திரளான மக்களைக் குணமாக்கியிருக்கக்கூடும் (லூக். 6:12, 17-19), பின்பு அவர் மலைப்பகுதியில் சற்றுத்தூரம் தனித்துப் போய், தமது சீஷர்களுக்குப் போதிக்க அமர்ந்திருக்கக் கூடும் - அப்போது திரளான மக்கள் அவரது போதனையைக் கேட்கக்கூடிய தொலைவில் இருந்திருக்கலாம்.

(தொடக்க காலக் கிறிஸ்தவ எழுத்தாளரான) ஜெரோம் அவர்களின் கூற்றின்படி, இவரது நாட்களில் இந்தப் பிரசங்கம் ஹாட்டின் ஹார்ன்ஸ்⁴ என்று அழைக்கப்படும் மலையின்மீது பிரசங்கிக்கப்பட்டதாக பொதுவாக நினைக்கப்பட்டது, இதில் ஒரு மக்கள் கூட்டம் கூடிவருவதற்கான சமனான தரையொன்று இருந்தது.

மத்தேயு மற்றும் லூக்கா சவிசேஷங்களில் இந்தப் பிரசங்கங்கள் ஒரே வழிமுறையில் தொடங்கி (மத். 5:3-12; லூக். 6:20-23), ஒரே வழிமுறையில் முடிந்து (மத். 7:24-27; லூக். 6:47-49), இடையில்⁵ ஒரே விதமான பொதுவான ஒழுங்கமைவைப் பின்பற்றுவதானது இவ்விரண்டும் ஒரே பிரசங்கம்தான் என்று நம்பும்படி என்னை வழிநடத்துகிறது. இவைகள் ஒரே பிரசங்கமா அல்லவா என்பது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பதில்லை. இவைகள் இரண்டுமே ஒரே பிரசங்கமாயிராதிருந்தால், ஏறக்குறைய ஒரே காலகட்டத்தில்,⁶ ஒரே விதமான அடிப்படை மக்கள் கூட்டத்திற்கு⁷ பிரசங்கிக்கப்பட்ட ஒரே வகைப் பிரசங்கங்களாக உள்ளன. இந்தக் காரணத்தினால், இவைகள் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட முடியும் - மற்றும் இதைத் தான் நாம் செய்யவிருக்கின்றோம்.⁸ மத்தேயுவின் விவரமானது நன்கு அறியப்பட்டதாக, அதிகம் விசாலமானதாக இருப்பதால், அவரது பதிப்பை நாம் அடிப்படை ஆதார மூலமாகவும் லூக்காவின் விவரத்தை ஒரு துணை ஆதாரமூலமாகவும் பயன்படுத்துவோம்.

இந்தப் பிரசங்கத்தில் உள்ள மாபெரும் சத்தியங்கள் எல்லாவற்றையும் விளக்கியுரைப்பதோ அல்லது ஒவ்வொரு புதிரான கூற்றையும் விளக்கப் படுத்துவதோ நம்மால் முடியாது. ஆயினும் இந்தப் பாடத்திலும் இதற்கு அடுத்த பாடத்திலும் நாம் ஒப்புயர்வற்ற இந்த எடுத்துரைப்பின் முற்றான வடிவமைப்பைக் காண்பிக்க முயற்சி செய்வோம்.

“... நீங்கள் பாக்கியவான்கள்”

(மத். 5:3-12; லூக். 6:20-26)

இந்தப் பிரசங்கமானது ஒவ்வொன்றும் “பாக்கியவான்கள்” என்ற வார்த்தையைக் கொண்டுள்ளதான கூற்றுக்களின் வரிசையொன்றுடன் தொடங்குகிறது. இவைகள் “பாக்கிய வசனங்கள்” என்று அழைக்கப் படுகின்றன. இந்தச் சுட்டுப் பெயரானது, இந்த வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றின் முதல் வார்த்தையும் “பாக்கியவான்கள்” அல்லது “மகிழ்ச்சி யானவர்கள்” என்பதற்கான லத்தீன் வார்த்தையான *beati*, என்பதைக் கொண்டு தொடங்குகின்ற வேதாகமத்தின் லத்தீன் மொழிப் பதிப்பில் இருந்து வருகிறது.

மலைப்பிரசங்கத்தை வாசிக்கின்ற எவரொருவருக்கும், இயேசுவைப் பின்பற்றுதல் என்பது சலபமானதாயிருப்பதில்லை என்பது தெளிவாகிறது (மத். 5:10-12). ஆகையால் கிறிஸ்து ஊக்கமூட்டும் வார்த்தைகளுடன் தொடங்கி, மக்கள் தமது வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவற்றின்படி செயல் படுகையில் எவ்வாறு ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் என்பதைத் தனித்தனியே குறிப்பிட்டார் (7:24, 25ஐக் காணவும்). விசுவாசமுள்ள சீஷர்கள் இந்த ஆசீர்

வாதங்களை இவ்வாழ்வில் ஓரளவுக்கு மகிழ்வுடன் அனுபவிக்கின்றார்கள், ஆனால் இதன் முழுமையான உணர்ந்தறிதல் என்பது இனிவரும் வாழ்வில் இருக்கும். லூக்காவின் விவரமானது இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிய மனவிருப்பம் இல்லாதவர்கள் மீது விழும் சாபங்களையும் உள்ளடக்குகிறது (லூக். 6:24-26').

“நீங்கள் ... இருக்கிறீர்கள்” (மத். 5:13-16)

இயேசுவைப் பின்பற்றுதல் என்பது பின்பற்றாளர்களுக்கு ஆசீர்வாதங்களைக் கொண்டுவரும் என்று பாக்கிய வசனங்கள் நிலைநாட்டின. அடுத்து, இயேசு தமது சித்தத்தைச் செய்தல் என்பது பிறரை ஆசீர்வதிப்பதாக உள்ளது என்று - அவர் தம் சீஷர்கள் “பூமிக்கு உப்பாகவும்” “உலகத்திற்கு வெளிச்சமாகவும்” இருப்பதாகக் கூறியபோது - அறிவித்தார். வல்லமை மற்றும் செல்வாக்கின் முக்கியத்துவம் பற்றி வேதாகமத்தின் பல வசனப் பகுதிகள் போதிக்கின்றன (உதாரணமாக, நீதி. 27:17; ஓசியா 4:9; 1 கொரி. 5:6; 15:33; பிலி. 2:15; 1 பேது. 2:12), ஆனால் மத்தேயு 5:13-16ஐக் காட்டிலும் அதிகமாக அறைகூவல் விடுவதும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதுமான வசனப்பகுதி வேறு எதுவும் இல்லை.¹⁰

“... என்று நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” (மத். 5:17-48; லூக். 6:27-30, 32-36)

மத்தேயு 5:17-48 வசனங்கள் மலைப் பிரசங்கத்திலுள்ள நீண்ட வசனப்பகுதியாக உள்ளது, இது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திற்கு நேர்மாறானதாக உள்ள, மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாரம்பரியங்களை எடுத்துரைத்து - இயேசுவின் போதனையுடன் தொடர்புபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள், நியாயப்பிரமாணத்துடன் அவருக்குள்ள தொடர்புபற்றியும், நியாயப்பிரமாணத்துடன் மக்கள் கூட்டியிருந்த பாரம்பரியங்களின் பெருக்கத்தைப் பற்றிய அவரது எண்ணப் போக்கைப் பற்றியும் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டிருத்தல் என்பது இன்றியமையாததாக இருந்தது.

அறிமுகக்கூற்று தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளது. இயேசு பின்வருமாறு தொடங்கினார்:

நியாயப்பிரமாணத்தையானாலும் தீர்க்கதரிசனங்களையானாலும் அழிக்கிறதற்கு வந்தேன் என்று எண்ணிக்கொள்ளாதேயுங்கள்; அழிக்கிறதற்கு அல்ல, நிறைவேற்றுகிறதற்கே வந்தேன். வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோனாலும், நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ளதெல்லாம் நிறைவேறுமளவும், அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும், ஒரு எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்துபோகாது என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் (மத். 5:17, 18).

இயேசு நியாயப்பிரமாணத்தை “அழிக்கிறதற்கு அல்ல நிறைவேற்றுகிற

தற்கே” வந்தார் என்ற உண்மையானது, சிலரை நாம் இன்றைய நாட்களிலும் பழைய ஏற்பாட்டின் கீழ் இருக்கின்றோம் என்று நம்புவதற்கு வழிநடத்தியுள்ளது. கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள் பற்றிய இந்த விளக்கமானது அவரை, ஏவுதல் பெற்ற அவரது அப்போஸ்தலர்களின் தெளிவான/எளிய போதனைக்கு நேர்மாறானவராக்கும். இயேசு, “சட்டதிட்டங்களாகிய நியாயப்பிரமாணத்தைத் தம்முடைய மாம்சத்தினாலே ஒழித்து, இருதிரத்தாரையும் [யூதரையும் புறஜாதியாரையும்] தமக்குள்ளாக ஒரே புதிய மனுஷனாகச் சிருஷ்டித்து, இப்படிச் சமாதானம் பண்ணி” (எபே. 2:15) என்று பவுல் எழுதினார். மேலும் அந்த அப்போஸ்தலர், நியாயப்பிரமாணத்தின் “ஆணைகள்” பற்றி, இயேசு அந்தக் கட்டளைகளின் அமைப்பை எடுத்து “சிலுவையிலே ஆணியடித்து” விட்டார் என்றும் கூறினார் (கொலோ. 2:14, 16).

மத்தேயு 5:17, 18ல் கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள், பழைய ஏற்பாடானது தேவனுக்கும் யூதர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு ஒப்பந்தமாக, உடன்படிக்கையாக இருந்தது என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் வகையில் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியும் (உபா. 4:13; 5:2, 3ஐக் காணவும்).¹¹ பழைய ஏற்பாட்டை தேவனுக்கும் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கும் இடையிலான ஒரு ஒப்பந்தம் என்ற வகையில் நினைக்கவும். இயேசு அந்த ஒப்பந்தத்தை “அழித்துப்போடுவதற்கு” (ஒரு பக்கமாய்த் தூக்கி வீசுவதற்கு அல்லது அதை அழிப்பதற்கு) அல்ல, ஆனால் அதை “நிறைவேற்றுவதற்கே” வந்தார். இதை அவர் தமது வாழ்வு, மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றில் செய்தார். வில் எட் வார்டென் அவர்கள், “அவர் அதன் தீர்க்கதரிசனங்களை நிறைவேற்றினார், அவர் நியாயப்பிரமாணத்தின் நியமனங்களைக் கடைப்பிடித்தார், மற்றும் நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றினார் (கலா. 3:19; 5:14)” என்று எழுதினார்.¹²

ஒரு நிறைவேற்றப்பட்ட உடன்படிக்கை/ஒப்பந்தம் என்பது இனியும் கட்டுப்படுத்துகிற உடன்படிக்கையாக/ஒப்பந்தமாக இருப்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, நீங்கள் ஒரு இடத்தை வாங்குவதற்கென்று ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து இடுகையில் நடப்பது என்ன என்று ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். நீங்கள் அந்த ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகள் யாவற்றையும் (எல்லாத் தொகையையும் செலுத்துதல் உட்பட) நிறைவேற்றிய பின்பு, அது ஒரு நிறைவேற்றப்பட்ட ஒப்பந்தமாகி விடுகிறது; இனியும் அது உங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அதுபோலவே, இயேசு நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றியபோது, அது இனியும் தேவனுடைய மக்களைக் கட்டுப்படுத்தாதவாறு நீக்கிப் போடப்பட்டது (கலா. 3:16, 19, 24, 25ஐக் காணவும்).

இருப்பினும், இயேசு மலையின்மீது பிரசங்கித்த வேளையில், நியாயப்பிரமாணமானது இன்னமும் அமலில் இருந்தது. விஷயம் இதுவாக இருக்கும் வரையிலும், அதன் வேண்டுகோள்களை மதிக்கும்படி இயேசு தமது சீஷர்களுக்குப் போதித்தார் (மத். 5:19, 20). இயேசு மறுப்பு தெரிவித்தது நியாயப்பிரமாணத்திற்கல்ல ஆனால் நியாயப்பிரமாணத்தை யூதர்கள் தவறாக விளக்கப்படுத்தியதற்கே.

தொடர்ந்து வந்த வசனங்களில் இயேசு கட்டளைகளைக் கடைப்பிடிப்

பதற்கு அவசியமாயிருந்த இருதயம் போன்ற மையப்பகுதியான எண்ணப் போக்குகளுக்கான நியாயப்பிரமாணத்தின் பல்வேறு கட்டளைகளை விரிவாக்கினார். அவர் வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களால் மக்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டு இருந்த வழிமுறைகளுக்கும் தமது வழிமுறைகளுக்கும் இருந்த வேறுபாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பேசினார்.

கொலை - மற்றும் கோபம் (மத். 5:21-26)

பத்துக் கட்டளைகளில் ஆறாவது கட்டளையானது, “கொலை செய்யா திருப்பாயாக” என்று கூறியது (யாத். 20:13; உபா. 5:17). இந்த அடிப்படை நிபந்தனையானது புதிய ஏற்பாட்டில் நியமிக்கப்பட்டு இருந்தது (ரோமர் 13:9), ஆனால் இயேசு கொலைக்கான நோக்கத்திற்கும், கொலைக்கு வழிநடத்துகிற சூழ்நிலைக்கும் எதிரான ஒரு எச்சரிக்கையை உள்ளடக்கும் படி தொடக்கக் கட்டளையை விரிவாக்கினார் (மத். 5:22). அவர்களின் மாறுபாடுகளைக் குறித்து - உடனடியாக - செயல்படுவதற்கு பலத்த கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்டிருந்த எல்லாருக்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தார் (வ. 23-26).

விபசாரம் - மற்றும் இச்சை (மத். 5:27-30)

Decalogue¹³(பத்து கட்டளையின்) ஏழாவது கட்டளையானது, “விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக” என்று அறிவித்தது (யாத். 20:14; உபா. 5:18). இந்த ஆணையும் இயேசுவின் புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரு பகுதியாக உள்ளது (ரோமர் 13:9), ஆனால் மீண்டும் கிறிஸ்து, இதை உண்டாக்குகின்ற விஷயத்தை உள்ளடக்குவதற்காக இக்கட்டளையை விரிவாக்கினார்: இந்த விஷயத்தில் இது இச்சை என்பதாக உள்ளது (மத். 5:28). அவர் தமது பின்பற்றாளர்களிடத்தில், அவர்களின் வாழ்வில் தடை செய்யப்பட்ட விருப்பம் எதையும் ஊக்கப்படுத்துகின்ற எதையும் “கிழித்துப் போடும்படி” கூறினார் (வ. 29, 30).¹⁴

விவாக ரத்து - மற்றும் காரணம் (மத். 5:31, 32)

விவாக ரத்து என்ற பாடக் கருத்தின் தொடர்பாக இயேசு விபசாரத் தைப் பற்றி அதிகம் கூறவேண்டியிருந்தது.¹⁵ அவர், “தள்ளுதற்சீட்டை” கொடுத்து விடுதல் பற்றிய கட்டளையான உபாகமம் 24:1-4ல் இருந்து மேற்கோள் காண்பித்தார் - இந்தக் கட்டளை புதிய ஏற்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்படவில்லை. வேதபாரகர்கள் சிலர், “எக்காரணத்திற்காக வும்” (மத். 19:3) விவாக ரத்துச் செய்வதை நியாயப்படுத்துவதற்காக உபாகமம் 24:1-4ஐ விளக்கப்படுத்தினார்கள், ஆனால் விவாக ரத்துச் செய்வதற்கு திருமணத் துணைவர்களில் ஒருவருடைய பாலியல் ரீதியான உண்மையற்ற தன்மை¹⁶ மட்டுமே வேத வசனரீதியான காரணமாக உள்ளது என்று இயேசு கூறினார் (வ. 32).¹⁷

ஆணையிடுதல் - மற்றும் நேர்மைத்தன்மை (மத். 5:33-37)

பரிசுத்தமான ஆணையிடுதல் என்பது அடுத்த எதிர் ஒப்பீடாக

இருந்தது. வசனம் 33ல் இயேசுவின் மேற்கோளானது, லேவியராகமம் 19:12; எண்ணாகமம் 30:2; மற்றும் உபாகமம் 23:21, 23 போன்ற வேதவசனப் பகுதிகளை யூதத்துவப் போதகர்கள் எவ்வாறு தொகுத்துரைத்தார்கள் என்பது பற்றியதாக உள்ளது. யூதர்கள் சில ஆணைகளை அனுமதித்தும், சில ஆணைகளைத் தடை செய்தும் இருந்தார்கள், ஆனால் இயேசு “பரிச்சேதம் சத்தியம்பண்ணவேண்டாம்” என்று மட்டும் எளிமையாக கூறினார் (மத். 5:34; யாக். 5:12ஐக் காணவும்).¹⁸ கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் உண்மையைக் கூறுவதில் சீராயிருக்க வேண்டும், அவர்கள் தங்கள் வார்த்தைகளைப் பிறர் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காக ஆணையிடுதலை அண்டுதல் என்பது அனாவசியமானதாக உள்ளது.

பழிக்குப்பழி - மற்றும் எதிர்த்து நிற்காமை
(மத். 5:38-42; லூக். 6:29, 30, 34)

இதுவரையிலும் இயேசு கூறியவைகள், அவர் உரையைக் கேட்டவர்களைத் தாங்கள் அவர் கூறுவதைச் சரியாகத்தான் கேட்கின்றோமா என்று வியப்படையச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால், அவரது கடைசி இரண்டு எதிர் ஒப்பீடுகள் அவர்களை முற்றிலும் திகைப்படையச் செய்திருக்கும்.

அடுத்த எதிர் ஒப்பீடானது, யாத்திராகமம் 21:24; லேவியராகமம் 24:20 மற்றும் உபாகமம் 19:21 ஆகியவற்றில் காணப்படுகிற “கண்ணுக்கு கண், பல்லுக்குப் பல்” என்ற கொள்கையைப் பற்றிச் செயல்பட வேண்டியதாயிருந்தது (மத். 5:38). பழைய ஏற்பாட்டின் இந்த அறிவுறுத்துதல் அலுவலக ரீதியான நியாயத்தீர்ப்புகளுக்குப் பொறுப்பானவர்களை நோக்கி அடிப்படையில் திருப்பப்பட்டிருந்தது; அளிக்கப்பட்ட தண்டனையை ஒரு வரையறைக்குள் வைப்பது என்பது ஒரு நோக்கமாயிருந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, யூதர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட பழிதீர்த்துக் கொள்ளுதல்களை நியாயப் படுத்திக் கொள்வதற்கு இந்தப் போதனையை ஏற்புடையதாக்கியிருந்தார்கள்.¹⁹

இயேசு, பழிக்குப் பழி மற்றும் தனிப்பட்ட வஞ்சம் தீர்த்தல் ஆகியவற்றிற்கு எதிராகப் போதித்தார். அவர் தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு அவர்கள் பிறருடன் உடன்படுவதற்கு “இரண்டாவது மைல் தூரமும் செல்லும்படி”யும் (மத். 5:41ஐக் காணவும்), அவசியப்பட்டால் தவறாக நடத்தப்படுவதைச் சகித்துக் கொள்ளும்படியும் கட்டளையிட்டார் (மத். 5:39-42;²⁰ 1 கொரி. 6:7ஐக் காணவும்).

விரோதிகள் - மற்றும் அன்பு (மத். 5:43-48;
லூக். 6:27, 28, 33, 34, 36)

அடுத்து, இயேசு விரோதிகளை நடத்துதல் பற்றிப் பேசினார். இந்த எதிர் ஒப்பீட்டிற்கும் இதற்கு முந்திய எதிர் ஒப்பீட்டிற்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கமான உறவு உள்ளது.²¹

நியாயப்பிரமாணமானது, “உனக்கடுத்தவனை சிநேகிப்பாயாக” என்று கட்டளையிட்டது (லேவி. 19:18). இது, ஒருவன் தன் “அயலானை”

நேசிக்கும் வரையிலும் அவன் தன் விரோதியை வெறுத்தல் சரியானதே என்று அர்த்தப்படுத்துவதாக யூதத்துவப் போதகர்கள் விளக்கப்படுத்தியிருந்தார்கள் (மத். 5:43) - இது பழைய ஏற்பாட்டில் காணப்பட்டிராத ஒரு ஆணையாகும்.²²

ஒருவன் தன் அயலானை நேசிக்கும் கொள்கையை இயேசு இருதயப் பூர்வமாக அங்கீகரித்து, இதைத் தமது புதிய ஏற்பாட்டின் அங்கமாக்கினார் (மத். 22:39; ரோமர் 13:8-10; கலா. 5:14; யாக். 2:8). ஆயினும், அவர் விரோதிகளை வெறுத்தல் என்ற கொள்கையில் உத்வேகமாகக் கருத்து மாறுபட்டார். அவர் தமது சீஷர்களுக்கு, அவர்கள் தங்கள் விரோதிகளின் மீது அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்படியும், தேவனைப் போன்றே எல்லா மக்களின் தேவைகள் குறித்தும் அக்கறை கொள்ளும்படியும் போதித்தார் (மத். 5:44-48).²³

“ஆனால் நீங்கள் ... ம் பொழுது” (மத். 6:1-18)

முந்திய பிரிவில் இயேசு தமது உரையைக் கேட்டவர்களிடத்தில், அவர்களின் நீதியானது “வேதபாரகர்கள் பரிசேயர்களின் நீதியை” விட அதிகமாயிருக்கும்படி அனுமதிக்க வேண்டும் என்று புத்திகூறினார் (மத். 5:20). வேதபாரகர் பரிசேயர் ஆகியோருடைய இரக்கத்தின் செயல்கள், தேவனிடமிருந்து புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக மனிதர்களிடமிருந்து புகழ்ச்சியைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே செய்யப்பட்டன என்பது அவர்களின் குறைபாடாக இருந்தது. இவ்விதமாக இயேசு, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலில் தக்க நோக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினார்: “மனுஷர் காண வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு முன்பாக உங்கள் தர்மத்தை [நீதியை²⁴]ச் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; செய்தால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவினிடத்தில் உங்களுக்குப் பலனில்லை” (6:1). பின்பு இயேசு தாம் அர்த்தப்படுத்திய கருத்திற்கு மூன்று விவரிப்புகளைக் கொடுத்தார்.

தர்மம் கொடுத்தல் (வ. 2-4)

முதலில் இயேசு, தர்மம் கொடுத்தல் பற்றிய யூதத்துவ நடைமுறையைப் பற்றிப் பேசினார். “தர்மம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கிரேக்க வார்த்தையானது அடிப்படையில் “இரக்கத்தின் செயல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. “Alms” என்ற ஆங்கில வார்த்தையும், “தர்மம்” என்ற தமிழ் வார்த்தையும் ஏழைக்குத் தரப்படுகிற தர்மத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. ஏழைக்குக் கொடுத்தல் என்பது ஒரு பரிசுத்த கடமை என்று பழைய ஏற்பாடு போதித்தது (உபா. 15:11), ஆனால் சில யூதர்கள் தங்கள் கொடுத்தலை விளம்பரப்படுத்தினார்கள் (மத். 6:2). இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுவவர்கள் அமைதியாகப் பகிர்ந்து அளிக்க வேண்டும், தாங்கள் கொடுத்தல் பற்றி [பிறரின்] கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினார் (வ. 3, 4).

சிலர், “வலது கை” மற்றும் “இடது கை” (வ. 3) அத்துடன் “அந்தரங்கம்”

(வ. 4) என்பவை பற்றிய இயேசுவின் போதனை, கிறிஸ்தவர்கள் தாங்கள் எவ்வளவு கொடுக்கின்றார்கள் என்பதை ஒருவரும் அறியாதிருப்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும்படி அர்த்தப்படுத்துவதாக எடுத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். இவ்வசனப்பகுதியை இவ்விதமாகக் கண்ணோக்குதலானது, இயேசுவின் முந்திய போதனையான மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு, "... உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது" (5:16ஐக் காணவும்) என்ற போதனைக்கு எதிராயிருப்பதாகக் காணப்படும்.²⁵ மெக்கார்வி அவர்கள், "இந்தக் கட்டளை விளம்பரத்தைத் தடை செய்வதில்லை ஆனால் விளம்பரத்தை விரும்பும் ஆவியைத்தான் தடை செய்கிறது" என்று எழுதியது சரியே என்று நான் நம்புகின்றேன்.²⁶

ஜெபித்தல் (வ. 7-15)

இயேசுவின் இரண்டாவது விவரிப்பு ஜெபத்தைப் பற்றியதாக இருந்தது. அவர், மாயக்காரர்கள் தங்கள் ஜெபங்களை வெளியரங்கமாகக் காட்சிப்படுத்துவதைக் கண்டனம் செய்து, தமது சீஷர்கள் உள்ளரங்கமாக, தனிப்பட்ட வகையில் ஜெபங்களை ஏறெடுக்கும் நடைமுறையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார் (6:5, 6).

இயேசு ஜெபத்தைப் பற்றிய பாடக்கருத்தை எடுத்துரைத்தபோது, மற்ற சில உற்றுநோக்குதல்களையும் கூட்டினார்: அவர் "வீண்வார்த்தைகளை அலப்புதல்" (வ. 7) என்ற நடைமுறையைக் கண்டனம் செய்தார், மற்றும் அவர் தமது உரையைக் கேட்டவர்களுடன் ஒரு மாதிரி ஜெபத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டார் (வ. 9:13).²⁷ மாதிரி ஜெபத்தில் மன்னித்தல் பற்றிய ஒரு வரியும் உள்ளடங்கியிருந்தது, இது பிறரை மன்னித்தலின் அவசியம் பற்றி சிந்தனையைத் தூண்டும் வார்த்தைகளைப் பேசுவதற்குக் கிறிஸ்துவைத் தூண்டியது (வ. 14, 15).

உபவாசித்தல் (வ. 16-18)

முன்றாவது விவரிப்பு உபவாசித்தலைப் பற்றியதாக இருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டில் உபவாசித்தல் பற்றி குறிப்பிட்ட கட்டளை எதுவும் இருந்ததில்லை, ஆனால் யூதர்களின் பிரமாணத்தில் பாவநிவாரண நாளில் அவர்கள் தங்கள் ஆத்துமாக்களைத் "தாழ்மைப்படுத்த" வேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருந்தது (லேவி. 16:29, 31), மற்றும் இதைச் செய்வதற்கு உபவாசித்தல் என்பது ஒரு வழிமுறையாக இருந்தது (சங். 35:13). பிந்திய ஒருவேளையில், நாடளாவிய அழிவுகளை நினைவுகூருவதற்கு உபவாசித்தல்கள் நிலை நாட்டப்பட்டன (சுசு. 8:19). இயேசுவின் காலத்தின்போது, பரிசேயர்கள் வாரம் இருமுறை உபவாசித்தார்கள் (லூக். 18:12). அந்த நாட்களில், அவர்கள் தங்களையே "உபத்திரவப்படுத்திக் கொள்வதை" ஒவ்வொருவரும் அறியச் செய்வதை அவர்கள் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இயேசு தமது உரையை கேட்டவர்களிடத்தில், "நீங்கள் உபவாசித்தால் மற்றும் உபவாசிக்கும்போது அதை உங்களுக்குள் காத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறினார் (வ. 16-18).

முடிவுரை

மலைப்பிரசங்கமானது இன்றைய நாட்களில் இன்னமும் ஒரு அறைகூவலாகவே உள்ளது, ஆனால் நம்மில், இதன் போதனைகளுக்குப் பழக்கமுள்ளவர்கள், முதன் முதலில் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவர்கள் மீது இவைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடிய செயல்வலிவை முழுவதுமாகப் புரிந்துகொள்ள இயலாது. சொற்றொடரின் எந்த விளக்கத்தின்படியாகவும் மலைப்பிரசங்கமானது புரட்சிகரமானதாகவே இருந்தது. இது முழுவதும் இல்லையென்றாலும், இதன் பெரும்பான்மையான பகுதியானது, எல்லாமுமாக இல்லாவிட்டாலும், இயேசுவின் உரையைக் கேட்டவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கேட்டிருந்த எல்லாவற்றுடனும் நேர்மாறாகச் சென்றது. இயேசுவின் போதனையானது இன்னமும் இவ்வலகத்தால் பிரியமாகப் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்கு நேர்மாறானதாகவே செல்லுகிறது.

நாம் நமது அடுத்த பாடத்தில், இந்தப் பிரசங்கம் பற்றிய நமது சுருக்கமான ஆய்வை முடிப்போம் - ஆனால் இதன் சத்தியங்களை உங்கள் வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அது வரையிலும் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். இந்த போதனைகள் அந்தக் காலத்தில் இயேசுவின் சீஷர்களாக இருந்தவர்களை நோக்கி (மத். 5:1, 2) - அத்துடன் அங்கிருந்த திரளான கூட்டத்தாரை (மத். 7:28) நோக்கி - விசேஷமாய்த் திருப்பப்பட்டன, ஆனால் இவைகள் நம் ஒவ்வொருவருக்காகவும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. கிறிஸ்து, “ஆகையால், நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு இவைகளின்படி செய்கிறவன் எவனோ, அவனைக் கன்மலையின்மேல் தன் வீட்டைக் கட்டின புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு ஒப்பிடுவேன்” என்று கூறினார் (மத். 7:24). நமது படிப்பின் மூலம், நீங்கள் அவருடைய வசனங்களைக் “கேட்டுக் கொண்டு” இருக்கின்றீர்கள். அவற்றின் மீது நீங்கள் செயல்படத் தொடங்கி விட்டீர்களா?

குறிப்புகள்

¹ பிரசங்கத்தின் இந்தப் பகுதியை ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் ஏவல் பெற்ற தமது நோக்கங்களுக்குத் தக்க வகையில் முன்வைத்தார்கள். மத்தேயுவின் பிரசங்க விவரத்தில் காணப்படுபவைகளில் ஆறு வசனங்கள் மாத்திரம் லூக்கா சுவிசேஷத்தில் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் காணப்படுகின்றன. ² பெரும்பான்மை யான பிரசங்கியார்கள், ஒரு பிரசங்கத்தின்போது ஒரு கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காக, சற்றே மாறுபட்ட வார்த்தைகளில் சிந்தனைகளைத் திரும்பக்கூறும் பழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளார்கள். மத்தேயுவும் லூக்காவும் மாறுபடுகின்ற வேளைகளில், ஒருவேளையில் இயேசு அக்கருத்தைக் கூறியதை மத்தேயு அறிவித்து (அதே பிரசங்கத்தின்) இன்னொரு வேளையில் இயேசு அதே கருத்தைக் கூறியதை லூக்கா அறிவித்து இருக்கலாம். ³ ஏற்கனவே, எடுத்துரைக்கப்பட்டபடி, லூக்கா சுவிசேஷத்தில் காணப்படாத சில வசனங்கள் மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் உள்ளன. மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் காணப்படாத ஏழு வசனங்கள் லூக்கா சுவிசேஷத்தில்

உள்ளன என்பதும் சுட்டிக் காண்பிக்கப்பட வேண்டும். ⁴“கலிலேயாக் கடல்” என்ற துணைப் பாடத்தில் உள்ள வரைபடத்தைக் காணவும். ⁵இந்த மற்றும் அடுத்த பாடத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள படிப்புதற்காக கொடுக்கப்பட்டவைகள் எண் 8,9ல் உள்ள வரைக்குறிப்புகளைக் காணவும். ⁶மலைப் பிரசங்கத்திற்குச் சற்றுப் பின்பு, இரு சவிசேஷ விவரங்களிலும், இயேசு கப்பர்நகும் ஊரில் இருந்த ஒரு நூற்றுக்கதிபதியின் வேலைக்காரனைக் குணமாக்கினார் (மத். 8:5-13; லூக். 7:1-10). ⁷மத்தேயு 5:1; 8:1, 5 ஆகியவற்றை லூக்கா 6:17, 20; 7:1 ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடவும். ⁸உங்கள் தனிப்பட்ட படிப்பில், நீங்கள் இந்தப் பிரசங்கத்தின் இரு பதிப்புகளையும் கவனத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காண விரும்பலாம்: இவை எவ்வாறு ஒருமித்துள்ளன? இவை எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன? விசேஷமாக லூக்கா சவிசேஷத்தில் அடங்கியிருந்து மத்தேயு சவிசேஷத்தில் காணப்படாத ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிக்கவும். ⁹மத்தேயு மற்றும் லூக்கா சவிசேஷங்களில் உள்ள பாக்கியங்கள் பற்றிய விவரங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், “ஏழை” மற்றும் “ஐசுவரியவான்” என்பதற்கான லூக்காவின் குறிப்புகள் நிதிநிலை சார்ந்தவற்றைக் குறிப்பிடாமல், ஆவிக்குரிய நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுவதாயிருப்பதைக் கவனிக்கலாம். ¹⁰மத்தேயு 5:13-16ஐப் பற்றிய ஒரு விவரமான படிப்பிற்கு, அடுத்து வரும் “நீங்கள் நினைப்பதைவிட நீங்கள் அதிகம் மதிப்பு வாய்ந்தவராக இருக்கின்றீர்கள்” மற்றும் “உங்கள் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கக்கூடவது” என்ற பிரசங்கங்களைக் காணவும்.

¹¹உடன்படிக்கைகள் பற்றிய அதிகமான கருத்துக்களுக்கு இன்றைக்கான சத்தியத்தின் வெளியீடான “இரட்சிப்பைப் புரிந்துகொள்வது எப்படி?” என்ற புத்தகத்தில் பக்கம் 14 முதல் 26 வரையுள்ள “அதிகாரமுடைமை” என்ற பாடத்தில் காணவும். ¹²Will Ed Warren, Class Syllabus, *The Life of Christ: The Synoptic Gospels*, Harding University, 1991, 26. ¹³“Decalogue” என்பது பின்வரும், இரு கிரேக்க வார்த்தைகளிலிருந்து வருகிறது: deka (“பத்து”) மற்றும் logos (“வார்த்தை”). இவ்விதமாக இது, “பத்து வார்த்தைகள்” என்று அர்த்தப்படுகிறது மற்றும் இது பத்துக் கட்டளைகளைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ¹⁴இயேசு மத்தேயு 5:29, 30ல் உடல் உறுப்புக்களைச் சிதைப்பதை ஊக்கப்படுத்த வில்லை; அப்படிப்பட்ட செயல், உடலானது தேவனுடைய ஆலயமாக உள்ளது என்ற வேதாகமத்தின் போதனையை (1 கொரி. 6:19; 3:16, 17) மீறுவதாக இருக்கும். உடலின் உறுப்புக்களை வெட்டியெடுத்தல் என்பது இருதயத்தின் நிலைமையை மாற்றாது (மத். 15:19). இயேசு தமது கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மிகை ஒப்புமையை (மிகையான கூற்றை)ப் பயன்படுத்தினார். ¹⁵மத்தேயு 5:31, 32 வசனங்கள் முந்திய மூன்று வசனங்களுடன் உள்ளடக்கப்பட முடியும் (மற்றும் அநேகமாக அவ்வாறே செய்யப்பட வேண்டும்). வசனம் 32ல் “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்றுள்ளதால், நான் இந்த வசனங்களைத் தனியாக பட்டியலிட்டுள்ளேன். ¹⁶NASBயில் “unchastity” என்றுள்ளது, ஆனால் கிரேக்க மொழி வசனத்தில் “வேசித்தனம்” என்பதற்கான வார்த்தையே உள்ளது (KJVயில் காணவும்). ¹⁷இந்தப் பாடக் கருத்து மத்தேயு 19:3-9ல் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது, இது பின்வரும் புத்தகம் ஒன்றில் கூறிமுடிக்கப்படும். ¹⁸இது குடியரிமை சார்ந்த ஆணையிடுதல்களைத் தடுப்பதில்லை. சனதெரீன் சங்கத்தாரால் விசாரிக்கப்பட்டபோது, இயேசு ஒரு ஆணையிடுதலின் கீழ்தான் பதில் அளித்தார் (மத். 26:63, 64). ¹⁹துரதிர்ஷ்டவசமாக, சில தனிநபர்கள் இன்னமும் இன்றைய நாட்களில் தனிப்பட்ட வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளாதலை நியாயப்படுத்துவதற்குப் பழைய ஏற்பாட்டின் இந்தப் போதனையைப் பயன்படுத்த முயற்சி செய்கின்றார்கள். ²⁰வசனங்கள் 39 முதல் 42வரை உள்ளவை மலைப் பிரசங்கத்தின் மிகமுக்கிய மான அறைகூவல்களாக உள்ளன. இயேசு தமது உயிர் மீதான விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது இதில்

உள்ளடங்கியிருக்கிற கொள்கைக்கான மிகச் சிறந்த விவரிப்பாகும். சில தகுதிகள் தேவைப்படுவதும் உண்மையே: தீமையை முற்றிலுமாக எதிர்த்து நிற்காதிருத்தல் என்பது தவறு செய்வதை ஊக்கப்படுத்து வதாகிவிடும். ஆயினும், இவ்வசனப்பகுதியை இதன் போதனையினுடைய மாற்றம் சார்ந்த இயல்பைத் தகுதிப்படுத்தாதவாறு இருக்கக் கவனமாயிருங்கள்.

²¹லூக்கா சவிசேஷ விவரமானது இரு பகுதிகளை ஒன்றாகக் கலக்கிறது (லூக். 6:27-30, 32-36). ²²பழைய ஏற்பாடானது இஸ்ரவேலர்களின் விரோதிகள் தேவனுடைய மக்களை நடத்திய விதத்திற்காக அவர்களைத் தண்டிக்கும்படிக்கட்டளையிட்டது (எடுத்துக்காட்டாக, உபா. 23:3-6ஐக் காணவும்), ஆனால் அது யூதர்கள் தங்கள் விரோதிகளை வெறுக்க வேண்டும் என்று போதிக்கவில்லை. அவர்கள் மக்களை அல்ல, ஆனால் “தீமையை வெறுக்க வேண்டியவர்களாய்” இருந்தார்கள் (சங். 97:10; நீதி. 8:13). ²³தேவன் “பூரண சற்குணராயிருக்கிறது” போல நாமும் “பூரண சற்குணராய் இருக்க வேண்டும்” என்ற அறைகூவலானது (மத். 5:48) பலரைக் கவலைப்பட வைத்துள்ளது, ஏனெனில் நம்மில் எவரும் பாவமற்று இருத்தல் என்ற கருத்துணர்வில் பூரணராயிருக்க இயலாது (ரோமர் 3:23). லூக்கா சவிசேஷ விவரம், தேவன் “இரக்கம் உள்ளவராய்” இருப்பது போல் நாமும் “இரக்கமுள்ளவர்களாய்” இருக்க வேண்டும் என்று நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது (லூக். 6:36). இரக்கத்தின் விஷயத்தில் நாம் தேவனைப் போல் “பூரணப்பட்டவர்களாய்” இருக்க வேண்டும் - அதில் நாம் நீதியுள்ளவர்கள் மற்றும் அநீதியுள்ளவர்கள் ஆகிய இரு சாரார் மீதும் இரக்கம் காண்பிக்கின்றோம் - என்பதே இங்கு போதனையாக உள்ளது (மத். 5:45). ²⁴KJVயில் மத்தேயு 6:1ல் “do ... alms” என்றுள்ளது, ஆனால் மிகச் சிறப்பான கையெழுத்துப் பிரதிகளில் “do ... righteousness” என்றுள்ளது. வசனம் 1, பொதுவான புத்தமதியை முன்வைக்கிறது; பின்பு தொடர்ந்து வரும் வசனங்கள் அந்தப் புத்தமதியை விவரிக்கின்றன. ²⁵காணப்படுகிறவைகளைச் செய்வதற்கும் (மத். 5:16) காணப்பட வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்வதற்கும் (6:2, 5, 16ஐக் காணவும்) வேறுபாடு உள்ளது. ²⁶J.W. McGarvey and Philip Y. Pendleton, *The Fourfold Gospel or A Harmony of the Four Gospels* (Cincinnati: Standard Publishing Co., 1914), 251. ²⁷இந்த ஜெபம் பொதுவாக “சுந்தருடைய ஜெபம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது, ஆயினும் நாம் அறிந்தவரையிலும் இயேசு இந்த ஜெபத்தை உண்மையில் ஒருபோதும் ஜெபித்ததில்லை. இந்த ஜெபத்தை “மாதிரி ஜெபம்” என்று கூறுவது இன்னும் சிறப்பான சொற்றொடராக இருக்கும். இது “சீஷர்களின் ஜெபம்” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஜெபத்தின் அதிகமான பகுதிகள் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் திருப்பி உரைக்கப்பட்டன (லூக். 11:2-4). இவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் இது பொதுவான ஆராதனைகளில், அறிவாற்றல் இன்றி வெறுமனே திருப்பித் திருப்பிக் கூறப்படும் ஜெபம் என்பதாக இயேசுவால் தரப்படவில்லை. இந்த ஜெபத்தை மனனமாக கூறிக்கொண்டிருத்தல் என்பது “வீண் வார்க்கைகளை அலப்பதல்” பற்றிய இயேசுவின் போதனையை (மத். 6:7) மீறுவதாகிவிடக்கூடும். இந்த ஜெபமானது எந்த ஒரு அமைவிலாவது இன்றைய நாட்களில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றால், இதில் உள்ள ஒரு சொற்றொடர் மாற்றப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. நாம் “உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக” (வ. 10) என்று ஜெபிக்க முடியாது, ஏனெனில் ராஜ்யம்/சபை என்பது ஏற்கனவே வந்துள்ளது. (மாற். 9:1 மற்றும் அப். 1:8 ஆகிய வசனங்களில் இயேசுவின் வாக்குத்தத்தத்தையும் அப். 2:1-4ல் அதன் நிறைவேற்றத்தையும் கவனிக்கவும்.) இந்த ஜெபத்தைப் பற்றிய ஒரு விவரமான படிப்பிற்கு “கிறிஸ்துவின் வாழ்வு, 7” என்ற புத்தகத்தில் “மாதிரி ஜெபம்” என்ற பாடத்தில் காணவும்.